

El dolç verí social

Un relat de: [Júu](#)

Sense volguer cada dia estic més immersa en aquest fàstic de societat;
que m'ofega i m'amaga,
sense deixar veure el meu jo real.

Sovint crec no caure en el joc del dolç verí social.

PERÒ ESPERA NENA...

- No surtis de casa sense mirar-te al mirall!
Maquilla't la tristesa,
després d'haver-te passat la nit plorant;
no fos cas que es vegi que alguna cosa t'està fent mal.

- Arregla't i pentina't,
però no et passis de curta amb la faldilla.
- Sigues una princesa i que siguin ells els que et vinguin a buscar.

Ah! I no diguis t'estimo si no ho tens ni ho veus tot clar.
No fos cas que s'espantin i marxin volant!
Ja saps que diuen; que qui creu en l'amor lliure,
sempre s'acaba fent mal.

- I sobretot, no t'oblidis: entra a la talla trenta-sis,
sinó mai seràs feliç!!!